

Arrest

nr. 55 948 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. CROONENBERGHS loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 januari 2010 het Rijk binnen en diende op 11 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 29 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de stad Sialkot in de Punjab. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U zou in oktober of november van 2008 zijn gaan studeren in een "madrassa", een religieuze school verbonden aan een moskee in uw buurt. In de madrassa kwamen regelmatig mannen met baarden die studenten meenamen. Deze personen leken u Afghanen te zijn. U denkt dat de studenten werden meegenomen om Jihad te gaan voeren in Afghanistan. In het begin van april 2009 zou de "Kiad" (soort verantwoordelijke van de school) u hebben verteld dat ook u door deze mannen was uitverkoren om de Jihad te gaan voeren. U vroeg

daarover bedenktijd. Die avond vertelde u aan uw moeder wat er gebeurd was. Gezien de nabijheid van uw huis bij de moskee, meende uw moeder dat u zo snel mogelijk de regio moest verlaten. Ze gaf u geld en de volgende ochtend ging u naar het treinstation. Daar ontmoette u een medestudent van de madrassa die dezelfde problemen kende. Die jongen ging naar Karachi waar hij iemand kende. Hij vroeg u om hem te vergezellen. In Karachi konden jullie de kennissen van die jongen niet bereiken en jullie werden opgevangen door een restauranthouder. U mocht daar werken tegen kost, inwoon en zakgeld. Die medestudent is echter omwille van zijn zieke moeder naar Sialkot terug gekeerd. Via uw moeder hoorde u dat de mannen met baarden die medestudent te pakken kregen. Uw moeder vreesde dat die student uw verblijfplaats zou bekend maken en daarom raadde uw moeder u aan om het land te verlaten. Ze overlegde met de restauranthouder en u kon Pakistan verlaten. U reisde illegaal per schip naar Europa waar u op 11 januari 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde tijdens de asielprocedure. U legde noch enig document voor ter staving van uw beweerde identiteit, noch ter staving van uw beweerde afkomst en woonplaatsen, noch ter staving van uw beweerde asielrelaas en noch ter staving van uw beweerde reisweg naar België (zie gehoorverslag CGVS). U gaf aan dat uw moeder te veel pijn had om buiten huis te gaan en documenten voor u te regelen. Van uw zus gaf u aan dat die werkte en daardoor niet de tijd had om enig document af te halen. Op haar vrije dagen zouden ook de kantoren gesloten zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14). Deze verklaring is niet afdoende. U blijkt immers zo goed als heel uw leven in Sialkot te hebben gewoond, evenals uw moeder in die periode, en u gaf aan dat u drie zussen hebt die in de buurt van Sialkot wonen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Aldus zou uw familie toch over een ruimer net moeten beschikken om u enig document ter staving van uw asielaanvraag te kunnen overmaken.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u uw asielrelaas niet aannemelijk maakt. **Ten eerste** blijkt vooreerst dat u slechts kon vermoeden dat de mannen met baarden Afghanen [waren], omdat ze er zo uitzagen en omdat ze stelden dat ze in Afghanistan gingen vechten, dit ondanks uw verklaringen dat ze regelmatig naar de madrassa kwamen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.10). U gaf aan dat deze personen uit Peshawar zouden komen (zie gehoorverslag CGVS p.10), maar Peshawar ligt op meer dan 300 kilometer van Sialkot. U kon in elk geval niet aangeven waarom deze mensen tot in Sialkot kwamen om jongeren te rekruteren, laat staan dat u kon aangeven waarom ze specifiek u kozen. **Ten tweede** is het voor het CGVS weinig geloofwaardig dat mannen met baarden u in Sialkot zouden komen rekruteren in een madrassa zonder dat u enig specifiek profiel zou hebben. U stelde dat ze u uitverkoren hadden omdat u een goede student was (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 17). Dit is echter bevreemdend daar u pas enkele maanden op de madrassa studeerde. U voegde daar pas laat tijdens het gehoor op het CGVS aan toe dat uw zus u ook voordien zou onderwezen hebben in de koran waardoor u een goede student was. Deze aanvulling op het einde van het gehoor, zonder enige eerdere vermelding hiervan, is echter weinig overtuigend. **Ten derde** is het opmerkelijk dat u niet het exacte adres of het telefoonnummer van de madrassa (moskee) kon geven (zie gehoorverslag CGVS p.12 en 13). U gaf wel de ligging in de stad aan, maar u vertelde daarbij dat er meerdere vergelijkbare instellingen in die regio zijn. Er was in 2004 een grote bomaanslag op een moskee in die regio, zoals blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, maar u wist niet zeker of dat dezelfde moskee betreft, hetgeen bevreemdend is gezien de grote van de aanslag en de uitgebreide berichtgeving in de media. Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder maakt u niet aannemelijk niet elders in Pakistan te kunnen verblijven. **Ten eerste** is het weinig geloofwaardig dat uw moeder vreesde dat de mannen met baarden u in Karachi zouden komen zoeken omdat uw medestudent hen uw verblijfplaats misschien zou hebben meegedeeld. Dit betreft immers reeds verschillende vermoedens, zijnde dat de mannen met baarden naar u zouden vragen, zijnde dat de medestudent uw verblijfplaats zou aangeven en zijnde dat de mannen met baarden u zouden komen zoeken in Karachi. Daarnaast moet gezegd worden dat Karachi zich op meer dan 1000 kilometer afstand bevindt van Sialkot, zodat de waarschijnlijkheid van een opsporing zeer klein en weinig haalbaar lijkt, zeker voor iemand die geen specifiek profiel heeft (zie boven). **Ten tweede** stelt het CGVS vast dat de problemen die u in Karachi schetste (zie gehoorverslag CGVS p.17), klachten met klanten van het restaurant of algemene zaken van onveiligheidsgevoel betreffen, maar die vallen

geenszins onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. **Ten derde** gaf u aan dat u familie had in Sindh en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u daar niet terecht kon. Uw zus zou zijn gehuwd en in Sindh wonen, in de stad Khanpur, waar ook uw oom woont (zie gehoorverslag CGVS p.5 en 6).

Niet alleen acht het CGVS dat u een intern vluchtalternatief had binnen Pakistan. Het CGVS vraagt zich af waarom u zich niet richtte tot de lokale of nationale overheid om enige bescherming in te roepen. U zou ook nooit enig probleem hebben gekend met de Pakistaanse overheid. U hebt zelfs niet geprobeerd om van die overheid bescherming te krijgen. U gaf aan dat men daarvoor geld moet betalen of dat men een auto moet hebben (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit neemt niet weg dat u op geen enkele wijze hebt geprobeerd om enige hulp van de Pakistaanse overheid in te roepen, noch in Sialkot, noch in Karachi.

Tenslotte dient er nog gewezen te worden op de algemene situatie in uw thuisregio, de Punjab. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de situatie in uw regio niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Daarbij verwijst het CGVS nog naar uw verklaring dat u in Sialkot nooit enige andere noemenswaardige problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS p.16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en annulatie van de bestreden beslissing op grond van “artikel 63 juncto artikel 39/2, §1” van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna vreemdelingenwet). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld, wat inhoudt dat de Raad het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de “Schending van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsverplichting”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Ten slotte werd het gehoor aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker en uitgevoerd door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS (CGVS-verhoor p.1). Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan en *“onvoldoende rekening werd gehouden met de zeer jonge leeftijd van verzoeker”* kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de *“Schending [in] van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980”*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker werd niet vervolgd door zijn overheden en heeft zijn reisweg met de hulp van zijn verwanten geregeld. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn identiteit, afkomst en minderjarigheid niet betwist en *“bijgevolg zelf ervan uitgaat dat verzoeker afkomstig is uit Pakistan”* wat bezwaarlijk een bewijs kan uitmaken van verzoekers identiteit. Verzoekers verklaringen maken evenwel zijn Pakistaanse herkomst aannemelijk wat echter geenszins betekent dat er geloof wordt gehecht aan verzoekers persoonlijke problemen inzake rekrutering voor de jihad door Afghaanse mannen. Waar verzoeker stelt *“Dat de bestreden beslissing op geen enkel moment ontkent dat er een algemeen probleem is van rekrutering van jonge mensen via madrassa's door Afghanen en dit voor de Jihad”*, wijst de Raad erop dat het bestaan van een algemene problematiek geenszins verzoeker persoonlijke problemen bewijst. Verzoekers afkomst uit Punjab volstaat immers niet op zich om een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

3.3. Verzoekers asielrelaas steunt op zijn hoedanigheid van uitmuntend student op de madrassa van Sialkot waardoor hij in de belangstelling kwam van -vermoedelijk Afghaanse- *“mannen met baarden”* die hem wilden *“rekruteren voor de Jihad”*. Verzoeker heeft geen objectieve elementen die zijn relaas ondersteunen. De CGVS heeft dan ook terecht doorgevraagd over verzoekers profiel en herkomst. Wat betreft de madrassa, komt verzoeker niettegenstaande hij een uitmuntend student was niet verder dan vage omschrijvingen en kon hij het exacte adres, de straat, niet geven terwijl hij het adres en de bijzonderheden van zijn vroegere gewone school wel herinnerde (zie CGVS-verhoor). Verzoekers bewering dat hij *“verder ook een beschrijving heeft gegeven van de verschillende andere moskees en hun ligging”* doet geen afbreuk aan zijn vastgestelde onwetendheid. Bovendien wist hij niet of op deze moskee in 2004 een grote bomaanslag werd gepleegd, wat geenszins een bijzondere kennis veronderstelt, maar voor zover hij inderdaad in de moskee was deel uitmaakte van zijn leefwereld. De bewering *“Dat het bovendien onredelijk is te stellen dat verzoeker praktisch alle details zou moeten kennen van de bomaanslag die zich in 2004 heeft voorgedaan n.a.v een zelfmoordaanslag nu enerzijds deze feiten reeds dateren van meer dan 6 jaar geleden en anderzijds verzoeker nog veel jonger was op dat ogenblik (klein kind van 9 jaar oud)”* steunt op een verkeerde lezing van het gehoorverslag. Verzoeker werd geenszins gevraagd naar bijzonderheden over de bomaanslag in 2004, maar naar de moskee waar hij les volgde, wat hij niettegenstaande zijn jeugdige leeftijd diende te weten en verzoeker stelt dat hij zich de bomaanslag herinnerde in zijn stad. Bovendien indien verzoeker toen niet wist welke moskee werd aangevallen, is niet aannemelijk dat hij op het CGVS verklaarde dat hij de moskee niet kende *“want al die masjids lijken op elkaar”*. Verzoeker toont dan ook niet aan gewoon school gelopen te hebben in een madrassa. De asielmotieven die daaruit werden afgeleid komen dan ook verzonnen voor te meer nu verzoeker vaag blijft nu hij die gevreesde *“mannen met baarden”* niet kan beschrijven en in het verzoekschrift slechts zijn eerdere verklaringen herhaalt. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.4. Voorts dient te worden benadrukt dat ook al zijn verzoekers verklaringen waarachtig, wat niet het geval is, dan nog toont hij geen nood aan internationale bescherming aan nu hij nooit heeft geprobeerd een beroep te doen op enige vorm van nationale bescherming. In zoverre de ongestaafde bewering dat de lokale politie *“corrupt is nu zij pas optreden wanneer er wordt betaald”* waarachtig is, ontslaat dit verzoeker niet van zijn verplichting nationale bescherming te zoeken. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen nu de politie vaak het doelwit is van zelfmoordaanvallen en dus alle belang heeft in te gaan op zijn informatie. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de Taliban studenten onder druk kon of wilde zetten wanneer hun families en omgeving dit niet steunden. Uit zijn verklaringen blijkt voorts dat hij familie heeft in Sindh en hij tijdens zijn verblijf in Karachi, wat zich op meer dan 1000 kilometer van zijn geboortedorp Sialkot bevindt, geen persoonlijke problemen kende die een verblijf daar onmogelijk zouden maken, laat staan in nexu staan met de criteria van de vluchtelingenconventie. Verzoeker betwist, noch weerlegt evenmin voor zover nodig -quod non-, het bestaan van een intern vluchtalternatief.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker door de verwijzing naar de veiligheidssituatie, zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd door de commissaris-generaal voldoende rekening gehouden met de veiligheidsproblematiek in Pakistan. Bovendien volstaat deze bewering niet om de objectieve informatie uit het administratief dossier evenals het CEDOCA-document dat werd toegevoegd aan de verweernota te weerleggen. Uit deze informatie blijkt immers dat er geen sprake is van willekeurig geweld ten aanzien van burgers in Punjab, niettegenstaande de aanwezigheid van andere vormen van geweld.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK